

Štev. 6.

V Ljubljani, dne 1. junija 1898.

Leto XVIII.

Breme.

»Čedalje bolj je strma danes pot . . .
A kajkrat, kajkrat že sem hodil tod!

Ko mlad sem bil, ej, gori so v planine
Peroti me nosile iz doline!

Po ravnem, v breg — vse eno! Skok na skok!
K dekletu v vas, na delo — lahkih nog . . .

Osivel sem. Že plešasto mi teme.
Življenje samo težko mi je breme.

In breme to teži me, ah, teži;
Ko butara na plečih mi leži . . .

In če je težka butara, ni čuda.
E, leta to so moja, dnevi truda.

In vse, kar bridkega sem kdaj prebil,
In vse, kar grenkega sem kdaj užil:

Vse to tišči! . . . Kdo seže mi pod rame?
In kdo veliko breme mi odvzame?«

»Jaz, starček, jaz sem prišla na pomoč!
Jaz snamem butaro ti kar gredoč.

Zares, dovolj že dolgo si jo nosil
In pomoči zaman ti nisi prosil . . .

Kaj gledaš me s steklenimi očmi?
Prikažen moja čudna se ti zdi?

A? . . . Žena sem ko kost in koža suha . . .
V bel prt zavita . . . Misliš, vidiš duha? . . .

Ne boj še me . . . nikar se me ne boj!
Bremena rešen zdaj si, revež moj . . .

Počij si, rešen butare trpljenja!
Počij si, rešen butare življenja!«

A. Aškerc.

Življenja borba.

P, prevare, smeh in solze
In gigantično borjenje
Z lastnim srcem, s tujo zlobo —
Moje, tvoje je življenje.

Borba tvoje je življenje
Kakor vsakega človeka,
To določeno je v stvarstvu
Že od prvih vekov veka . . .

Kdor v ti borbi častno vztraja,
Naj ga lovor-venec kiti;
Kdor junak v ti borbi pade,
Nanj spomin naj bo častit ti!

Dolenc.

Bolnik.

Ptičica je drobna
Včeraj priletela
In na lipi v vrtu
Pesemco zapela.

Sobo mi je polnil
Lipe vonj duhteči,
Vreli skozi okno
Zvoki so kipeči . . .

Mlad bolnik obraz sem
Si zakril z rokami,
Postelj belo močil
Z gorkimi solzami.

Dolenc.

Človek.

K zvezdam človek se dviguje,
Zemlji v srce če prodreti,
Vse skrivnosti v tajnem stvarstvu
Če spoznati in umeti.

Nikdar ni dovolj! — Le dalje,
Vedno dalje hoče iti . . .
»Stoj!« — smehljaje smrt mu pravi —
»Prah sa mora v prah vrniti.«

Dolenc.

